

Még bő két hét húsvétig. Az egész nagybőjtre elegendő gondolat van ebben a mai evangéliumi részletben is...

A zsidók újra csak azon akadnak fönn, hogy Jézus Atyjának (Kovács Tádé mindig Apácskának mondta, fordította...) nevezi a Mindenható Istent. S így egyenlőnek mondja magát vele. Sőt nemcsak fennakadnak, hanem majd az életére is törnek emiatt, vagy legalábbis ezzel indokolják gyűlöletüket. S minden ezután következő gondolata Jézusnak további újat mond az Atya és Fiú kapcsolatáról...

„...aki hallgat az én tanításomra, és hisz abban, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem sújtja őt az ítélet, mert már átment a halálból az életre.”

„eljön az óra ... amikor a halottak meghallják az Isten fiának szavát. Meghallják, és életre támadnak.”

Ahogy Keresztelő János tanúsága Jézusról úgy szól, hogy akkor fogjátok csak megérteni őt, ha hajlandóak vagytok megváltoztatni a gondolkodásmódokat az Isten dolgairól, a világról, magatokról, ha kiléptek kicsinyes semmi nem változhat létmódotokból, a halálból hajlandóak vagytok felébredni! Jézus is így kéri, hogy halljuk meg végre, hogy benne maga az Isten jött el közénk, és amit mond, az mind magáról az Istenről az Istentől szól.

Hallgatni a tanításra... hinni, vagyis követni... jelenti a halálból való átlépést az életbe, egyben az örök életet. Születésünkkel az örök életünk elkezdődött. Az Isten-követésünkkel (meghallás, hit), mint ahogyan a biológiai halál után majd a „másik” életünk, úgy már itt a földi életünkben elkezdődik a „mennyei örök” életünk. Életre támadásunk ebből fakad: meghallani – hinni, követni. Eszünk már hallja, megérti, most végre szívünk, lelkünk is... Ahogy a szentjeink, semmi rendkívüli, csak egyszerűen tenni kezdik!

Michl József, Tata